

Arrest

nr. 86 072 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat B. BRIJS en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 26 januari 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot inoverwegingname van verzoekers derde asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat betrokkene op 24.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 19.10.2011 deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 17.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 24.11.2011 een

beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene op 18.01.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene 3 convocaties voorlegt dd 15.02.2010, dd 23.02.2010 en dd 17.07.2010 waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze documenten had kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij er dient te worden opgemerkt dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken. Overwegende dat betrokkene een brief naar voren brengt van een brief waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene een internetartikel voorlegt over restricties die de oppositie in Rwanda ondervindt. Overwegende dat betrokkene met dergelijk document niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt waaruit blijkt dat dergelijke brief meer uitleg bevat over de elementen die betrokkene tijdens zijn derde asielaanvraag inbrengt. Overwegende dat dergelijk document dus geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas. Overwegende dat betrokkene verklaart dat indien hij terugkeert hij vervolgd zal worden maar betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ARTIKEL 51/8 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN ZOALS INGEVOEGD DOOR DE WET VAN 15/09/2006 TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN. SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT ZOALS VOORZIEN IN ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN DE ARTIKEL 1, 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 MET BETREKKING TOT DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN. SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR HOUDENDE. HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN HET VERTROUWENSBEGINSEL. DOORDAT, De bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is: (...). TERWIJL, De artikelen waarvan de schending wordt aangevoerd voorzien dat: Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 stelt: (...). Artikel 62 van de wet van 15/12/1980 stelt: (...). De vermelde wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt: Artikel 2: (...). Artikel 3: (...). Het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid. EN TERWIJL, Verwerende partij, in tegenstrijdigheid met bovenstaande notie in de zin van artikel 57/8 van de wet van 15 december 1980, de volgende elementen niet weerhield als nieuwe gegevens en haar beslissing bovendien ook onvoldoende motiveert. De motivering komt neer op het volgende:

- verzoeker had de convocaties kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag
- verzoeker legt een brief voor van zijn advocaat die meer uitleg bevat over de elementen die betrokkene tijdens zijn derde asielaanvraag inbrengt en geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas
- verzoeker brengt een enveloppe naar voor die geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken
- verzoeker legt een brief neer die een gesolliciteerd karakter vertoont.

Verweerster concludeert dat verzoeker bij zijn asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en dat er geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Eerste onderdeel,

Artikel 51/8 van de Wet van 15/12/1980 bepaalt dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Bij het aanbrengen van een nieuw element is de Dienst Vreemdelingenzaken ertoe gehouden het dossier door te sturen naar de bevoegde overheden, het Commissariaat-generaal, voor onderzoek naar de gegrondheid van de zaak. De rechtspraak van de Raad van State over wat een nieuw element is, is vrij soepel, en aan het begrip "gegeven" wordt een ruime betekenis toegekend. Het kan gaan om een nieuw feit of een nieuw bewijs van een oud feit. "Nieuw" betekent daterend na de beslissing van de CGVS of de zitting van de RvV. (DENYS, L., "Vreemdelingenrecht", syllabus, februari 2010, uitgegeven bij UGA Heule, p. 171-173). Feit is niet betwist dat verzoeker in het kader van zijn laatste asielverzoek geen nieuwe gebeurtenissen aanbracht, maar het gaat wel om nieuwe stukken ter bevestiging van een oud feit. De Raad van State oordeelde al (arrest nr. 113.002) dat "nieuwe gegevens" ruim moeten worden geïnterpreteerd. Ook het aanbrengen van nieuwe gegevens, die het bewijs leveren van feiten aangehaald in een eerste erkenningsprocedure maar die pas na de laatste fase van die eerste procedure konden worden bekomen, leidt ertoe dat de aanvraag wel degelijk moet worden onderzocht op de ontvankelijkheid en/of gegrondheid. De Raad bevestigde deze rechtspraak reeds ettelijke malen (zie bvb RVV, 27/10/2009, 33274). De nieuwe stukken in casu : 3 originele convocaties dd. 15/02/2010, dd. 23/02/2010 en dd. 17/07/2010, originele envelop waarin de convocaties werden opgestuurd door Gerard NDANGEYE, originele handgeschreven brief van Gerard NDANGEYE, brief advocaat, internetartikel. Deze vallen wel degelijk onder dit begrip : bewijs van eerder aangehaalde feiten en die met eerder konden worden bekomen. De feiten van verzoekers asielrelaas en die bij zijn eerste asielaanvraag niet werden weerhouden zijn enerzijds zijn politiek lidmaatschap tot de oppositie en anderzijds zijn aanhoudingen, en die beiden als ongeloofwaardig werden beschouwd door het Commissariaat-Generaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze weigering bevestigd net ten gevolge van het gebrek aan enig bewijs, daar verzoeker enkel een reistitel en een foto van zichzelf in uniform neerlegde, en zijn verklaringen onvoldoende bleken ter ondersteuning van zijn relaas. De toegevoegde stukken, oproepingen van de politie en een bevestigende brief van een kennis van verzoeker, werpen in dat opzicht zeker een nieuw licht op de zaak en dienen als nieuw gegeven te worden beschouwd in de zin van de Wet en de rechtsspraak. Wat ook in se niet wordt betwist voor de oproepingen: deze worden verworpen omdat verweerder van mening is dat verzoeker ze eerder hadden kunnen bekomen. Verzoeker toont hierna aan dat dit manifest foutief is en de motivering dienaangaande tekort schiet nu verzoeker een voldoende aannemelijke uitleg heeft gegeven waarom deze niet eerder konden worden bekomen (zie contra aldus CCE, 27/11/2009, arrest n° 34.924 waar de asielaanvrager verzuimd had dit te doen). De brief van de betrokken kennis, gedateerd en inhoudelijk duidelijk (waardoor op deze twee punten eigenlijk geen discussie bestaat), wordt op een ander basis buiten beschouwing gehouden. Verwerende partij gaat echter haar beoordeling te buiten waar zij haar beslissing ook baseert op het gesolliciteerd karakter van een brief en het gebrek aan bewijswaarde van een enveloppe over de inhoud van de briefomslag of de authenticiteit van de daarin bevatte stukken. Immers, is de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel toe gehouden het nieuwe karakter van de gegevens te beoordelen en verder het dossier door te sturen naar de bevoegde overheden, zijnde het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek. De beoordeling van het gebrek aan bewijswaarde van een enveloppe omtrent zijn inhoud is bezwaarlijk ernstig te noemen indien door de verzoeker de inhoud van de enveloppe wordt medegedeeld - namelijk 3 originele convocaties - en er op geen enkele wijze gemotiveerd waarom de authenticiteit van deze stukken ter discussie zou staan. Overigens behoort deze beoordeling, ook al is ze niet ernstig te noemen, niet tot de bevoegdheid van de dienst vreemdelingenzaken. Bij het nemen van de in casu bestreden beslissing handelde verweerder niet binnen de haar wettelijk toebedeelde bevoegdheid. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in vergelijking met een vorig asielverzoek nieuwe gegevens aanbrengt, zoals hierboven geciteerd. Verder moeten die gegevens ook inhouden "dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag". Wanneer de gegevens weliswaar nieuw zijn (in de zin van nieuwe gebeurtenissen of nieuwe bewijzen van oude gebeurtenissen), maar manifest niet pertinent zijn voor de verdere behandeling van de aanvraag in het licht van de eerdere beslissingen van de asielinstanties, zou de minister of de D.V.Z. vooralsnog kunnen weigeren de aanvraag in aanmerking te nemen. En "De beoordeling van de nieuwe gegevens komt toe aan de D. VZ. Wanneer die besluit dat het de nieuwe bewijzen manifest ontbreekt aan pertinentie om

aan de erkenningsaanvraag een andere wending te geven na de eerder gemaakte beslissingen, dan mag zij de nieuwe erkenningsaanvraag buiten beschouwing laten. Een echt debat ten gronde over deze evaluatie is echter niet mogelijk.” (Raad van State, arrest van 27/11/2002, en noot van Dirk VANHEULE, in TVR nr. 2 van 2003). Gelet op de specifieke motivering tot verwerping van de eerdere aanvraag, kan geenszins worden ingezien waarom de betreffende documenten (brief en oproepingen (infra over gebrekkige motivatie)) in die zin niet pertinent zouden zijn. Dat verwerende partij ook hier niet stilstaat om de documenten op deze basis te weigeren, maar nog verder gaat. Dat zij effectief overgaat tot de beoordeling van die aangebrachte bewijzen, een beoordeling ten gronde van de stukken die haar niet toekomt, wanneer zij stelt “... dat betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij er dient te worden opgemerkt dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken” en ... dat betrokkene een brief naar voren brengt van een brief waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter vertoont”. In ieder geval, uit de bewoordingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zelf blijkt dat deze bepaling de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet toelaat de door een vreemdeling in het kader van een meervoudige asielaanvraag aangebrachte gegevens inhoudelijk te beoordelen. Namelijk “De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in vergelijking met een vorig asielverzoek nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” (RvV arrest nr. 63 063 van 14/06/2011). De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich dus in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of er bij de asielaanvraag al dan niet nieuwe gegevens werden aangebracht. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. (RvV 25/11/2009, nr. 34 807). Verzoeker meent terecht dat de 3 originele convocaties in samenlezing met de brief van Gérard NDANGYE die is voorgebracht nieuwe gegevens zijn die kunnen aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij had dan ook de aanvraag in overweging dienen te nemen opdat een onderzoek ten gronde van deze nieuwe gegevens kan plaatsvinden. Verzoeker toont aldus aan dat verweerder, hij de beoordeling van zijn derde asielverzoek, een verkeerdelijk minstens kennelijk onredelijke toepassing heeft gemaakt van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

Verzoeker verwijt verweerder minstens ook een schending van de motiveringsplicht én het beginsel van behoorlijk bestuur doordat de bestreden beslissing niet aantoont met de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid, billijkheid te hebben geageerd zoals het aan de overheid betaamt. Dat het schrijven van de advocaat van 17/01/2012 in de bestreden beslissing werd afgedaan als volgt : “Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt waaruit blijkt dat dergelijke brief meer uitleg bevat over de elementen die betrokkene tijdens zijn derde asielaanvraag inbrengt. Overwegende dat dergelijk document dus geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas.” Dat enkele lijnen hoger de beslissing stelt “Overwegende dat betrokkene 3 convocaties voorlegt dd. 15.02.2010, dd. 23.02.2010 en dd. 17.07.2010 waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze documenten had kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag”. Terwijl die bepaalde brief van verzoekers raadsman stelt: (...). De Raad zal vaststellen dat de reden tot verwerping van de nieuw voorgebrachte oproepingen onvoldoende werd gemotiveerd. Dat immers verzoeker bij monde van zijn raadsman op voldoende en aannemelijke wijze heeft uiteengezet waarom de documenten nu voorgebracht bij de tweede asielaanvraag niet eerder konden worden voorgebracht. Dat verweerder op geen enkele wijze motiveert waarom deze gegevens niet van aard zouden zijn om te aanvaarden dat de nieuwe stukken in de zin van de Wet aanvaard kunnen worden als zijnde nieuwe stukken. In dit kader is er dus wel degelijk manifeste schending van de motiveringsplicht, en niet alleen in de mate geen enkele pertinente motivering wordt gegeven of niet duidelijk is in welke mate verwerende partij het gegeven antwoord op de daar haarzelf opgeworpen opmerking heeft afgewogen. Maar in alle geval ook waar elke motivering omtrent dit aanwezige en essentiële element bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de asielaanvraag gewoon afwezig blijkt. Dat de reden tot verwerping van de oproepingen als nieuw gegeven verder ook manifest onjuist is. Dat verwerende partij namelijk foutief aangeeft dat de oproepingen niet in rekening dienen te worden gebracht aangezien zij, gelet op haar motivering, van mening is dat deze te laat werden voorgebracht en dus in feite geen nieuwe gegevens kunnen

uitmaken. De rechtsspraak oordeelde hieromtrent reeds herhaaldelijk in tegengestelde zin. De bestreden beslissing komt tekort in de op haar rustende motiveringsplicht en volstaat met een standaardmotivering die in huidige geval allerm minst afdoende is. De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285). Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid. (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in *Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.). De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004). Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54). Dat gelet op de hierboven uiteengezette interpretatie van het begrip nieuw gegeven de oproepingen verkeerdelijk niet in aanmerking werden genomen. Er wordt enkel een algemene standaardzin, zonder enige pertinent inhoud, gebruikt als motivatie hiervoor. Overeenkomstig de rechtsspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekers toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009). Aan de hand van voorliggende motivering is de beslissing op dit punt voor verzoeker onbegrijpelijk. In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiveringsplicht uit en een schending van de bovenvermelde principes."

2.2. De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. RvS. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, EJV 1998, 693).

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers derde asielaanvraag de bestreden beslissing heeft genomen. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich in het enig middel hoofdzakelijk beperkt tot algemene theoretische beschouwingen omtrent de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een herhaalde asielaanvraag.

Verzoeker betoogt dat de door hem overhandigde convocaties wel pertinent zijn. De Raad laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat deze convocaties dateren van voor verzoekers asielprocedure. Deze convocaties kunnen niet worden beschouwd als betrekking hebbend op feiten die dateren van na de laatste fase van de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker ontkent dit ook niet. Zijn argumenten dat hij de convocaties pas recent heeft ontvangen is niet relevant en doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat de door hem voorgelegde enveloppe en verklaring van een vriend uit Rwanda nieuwe gegevens zijn, en dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om zich uit te spreken over de bewijswaarde van een nieuw gegeven.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat een enveloppe en een brief van een vriend niet van aard zijn te doen aannemen dat verzoeker een risico op een gegronde vrees voor vervolging lijdt. Terecht oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat

een enveloppe op zich niets aantoont, terwijl een brief van een vriend niet als objectief kan worden beschouwd en een gesolliciteerd karakter heeft.

Verzoeker lijkt met zijn uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te beogen. De Raad kan de door verzoeker gevraagde beoordeling niet maken, omdat de Raad optreedt als annulatierechter.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd niet op kennelijk onredelijke wijze, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing, is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC